

📅 Litér, 2020. július 19. | Ábrahám sorozat 20.

👤 Szabó J. Róbert lelkipásztor

📖 **Hogyan búcsúzol és mit hagysz hátra?**

📖 1Mózes 25,7-8.

Kedves Testvérek!

1.

Ábrahám életét, ahogyan hallottuk a felolvasott bibliai versekből, így zárja le a Szentírás: *Ábrahám igen hosszú életű volt: 175 évet élt. Amikor kilehelte lelkét, megelégedettségben és az élettel betelve, idős korában csatlakozott őseihez.* 1Móz 25,7-8.

S mivel maga a Szentírás biztat bennünket arra, hogy figyeljük meg és tanuljunk a hitben előttünk járók életéből és abból, hogyan halnak meg, és követhessük hitüket Zsid 13,7. Hát, nézzük meg, hogy mi mindent tanulhatunk meg abból, ahogyan Ábrahám elbúcsúzott ettől a világtól.

Miért? Mert tetszik, nem teszük, akár gondolunk rá, akár nem, de elvégzett dolog, hogy életünk előbb-utóbb véget fog érni ebben a világban. Az

tehát nem kérdés, hogy minden ember elmegy erről a világról. A kérdés inkább az, hogy hogyan búcsúzunk el ettől a világtól, és mit hagyunk magunk mögött, amikor elmegyünk.

2.

Ábrahám igen hosszú életű volt: 175 évet élt. Amikor kilehelte lelkét, megelégedettségben és az élettel betelve, idős korában csatlakozott őseihez. ^{1Móz 25,7-8.} Valaki azt mondta erre a versre, hogy olyan, mintha egy gyászjelentést olvasna az ember. Mégis olyan más, mint azok a gyászjelentések, amiket manapság olvasunk!

Nem, nem azért, mert ezek a mondatok Ábrahám haláláról szólnak, és nem is az életkorának hossza az, ami különlegesség teszi ezt a híradást. Ezeket a sorokat az teszi számunkra érdekessé, hogy ez a gyászjelentés nem a vereségről szól. Mert ez a gyász hír nem csak azt tudatja velünk, hogy a halál egyszer csak győzött valaki élete fölött.

S ha figyelmesen olvassuk, akkor azon is elcsodálkozunk, hogy ez a gyász hír nem is igazán a halálról szól, hanem sokkal inkább az életről! Arról, hogy aki az Istennel él, az egy egészen más minőségű életet élhet. Olyan életet, amely úgy érhet véget, hogy valaki megelégedetten és az élettel betelve távozik e világból.

(DIA) Sok ember halálához kerültem már közel szolgálatom során, de csak kevesen voltak olyanok, akik elmenetele túl tudott mutatni a keserűség és a veszteség fájdalmán. Az egyik ilyen ember az Édesapám volt, aki úgy búcsúzott az élettől, fiatalon, 56 évesen, hogy az életében lezárt mindent, és nem zűrzavart, nem temetetlen csontvázakat, nem félben hagyott dolgokat hagyott maga után. Elégedett emberként ment el, mint aki betelt az élettel, mert elvégezte az, amiért erre a világra született.

Ábrahám gyászjelentése is ezért olyan más, mint amilyenekkel napjainkban találkozunk, mert míg azok az elmúlás fájdalmáról és valóságáról beszélnek csupán, az övé azon gondolkoztat el bennünket, hogy *mi vajon olyan életet élünk-e, ami majd úgy fog véget érni egyszer, hogy megleégedetten és az élettel betelve búcsúzhatunk el ettől a földi világtól.*

3.

Ábrahám igen hosszú életű volt: 175 évet élt. Amikor kilehelte lelkét, megleégedettségben és az élettel betelve, idős korában csatlakozott őseihez. ^{1Móz 25,7-8.} – Különös dolog azt olvasni egy idős ember életének a végéről, hogy abban egyetlen szó sem esik az öregedés és az elmúlás keserűségéről! Mert valamiért azt várnák, hogy úgy érjen véget az ő élete is, ahogyan sok emberé véget ért!

Mert hány ember öregszik meg úgy, hogy cinikussá és keserűvé válik, aki folyton csak morog és semmivel sem elégedett. Éppen ezért számunkra elfogadhatóbb lenne az, ha ezt olvasnánk: **(DIA)** *Ábrahám igen hosszú életű volt: 175 évet élt. Amikor kilehelte lelkét, megkeseredve és mint akinek elege lett az életből, idős korában csatlakozott őseihez.*

De Ábrahám esetében nem ez volt a helyzet! Pedig Ábrahám élete sem volt könnyű, és neki sem lehetett egyszerű szembe nézni az öregedés és az elmúlás valóságával! Mégis amikor gyászjelentését olvassuk valami megmagyarázhatatlan öröm, megkockáztatom, boldogság árad a sorokból. Miért? Mert ő pontosan úgy búcsúzott el az élettől, ahogyan élt: egész életében Istennel járt, és ez az Isten fogta a kezét akkor is, amikor élete véget ért.

4.

(DIA) Nagyon tetszik az, hogy valaki így írt Ábrahám életének a végéről: *Ő úgy érkezett meg élete utolsó napjához, mint aki kinőtte ezt a földi életet és annak kereteit.* Mert ugyan az idő múlásával testileg leépült ugyan, de közben lelkileg növekedett, *betelt az élettel,* míg végül kinőtte ezt a földi életet, azaz megért, felkészült arra, hogy kilépve a földi életből, belépjen az örökkévalóságba.

Mert ahogyan a földi életnek is van egy természetes növekedési és érési folyamata: kinőjük a gyermekkort és belenövünk a felnőtt korba; így a földi életnek is természetes folyamata kellene legyen az, hogy az évek múlásával lelkiekben úgy növekedjünk, hogy mire elérjük életünk utolsó pillanatát, úgy érkezzünk meg ehhez, hogy közben kinőjük a földi életet és megérjük az örökkévalóságra.

Mert a földi élet csak a túlvilági létezés tranzit-zónája. Valami, ami ideiglenes, de ami mégis fontos, mert az, ahogyan itt élünk az dönti el, hogy hová utazhatunk tovább és hogy mi lesz a végállomás: az örök élet vagy az örök halál.

Milyen tragédia az, amikor valaki úgy érkezik meg élete utolsó percéhez, hogy hiába múlt el fölötte az idő, mégsem áll készen, hanem az örök-kévalóságra éretlenül, az élettől nem betelve, hanem inkább tőle megcsömörölve tántorog az ismeretlenbe. Az ilyen embert a halálban nem megnyugvás várja! Hiába írják a sírjára utódai aranyozott betűkkel: nyugodj békében. Mert az, ahogyan élsz, hatással lesz arra, hogyan fogsz meghalni, és nem halhatsz meg békében, ha az életedben nem békéltél meg Istennel.

5.

(DIA) Sokan úgy állnak ehhez a kérdéshez, mint Petőfi Pató Pál ura. „*Hej, ráérünk arra még!*”

Egy lelkész meglátogatott egy fiatal házaspárt, és hívogatta őket a templomba. A fiatalok örömmel fogadták a lelkészt, de udvariasan elutasították mondván: sok dolguk miatt nincsen idejük templomba menni. A férfi hétköznapon egy gyárban dolgozott, és hétvégére is vállalt munkát, hogy pénzt gyűjtsenek. Az asszony meg nevelte a három gyereket. – *Majd, ha megöregszünk, Tiszteletes Úr!* – hangzott a válasz. De a férfi fiatalon egy létrán állva lett rosszul, és olyan szerencsétlenül esett, hogy meghalt. Az asszony ugyan megöregedett, de nem sokkal nyugdíjba vonulása után agyvérzést kapott és lebénult. Ha akart volna templomba menni, akkor sem tudott volna.

És arra sincsen semmi garancia, hogy valaki Ábrahámhoz hasonlóan, késő vénségében búcsúzik az élettől. Nem véletlenül figyelmeztet bennünket Isten igéje: *Jusson eszedbe, Teremtőd, amíg fiatal vagy, amíg az öregség nyűgös napjai nem jönnek, az évek, melyeket nem szeretsz!* Préd 12,1.

S mert az élettől való búcsúzásunk napját és óráját egyikünk sem ismeri, ezért minden embernek, fiatalnak és idősnek egyaránt, minden napra úgy kellene indulnia, minden nap úgy kell élnie, és minden napot úgy kellene befejeznie, hogy talán ez lesz és ez volt az utolsó napja a földi világban. És ha el kellene mennie, akkor bármikor úgy tudjon búcsúzni ettől az élettől, hogy nem hagyott maga mögött semmi szégyellni valót, semmi rendezetlent.

6.

Ezt az igehirdetést azzal kezdtem, hogy nem mindegy az, hogyan búcsúzunk el ettől a világtól, és mit hagyunk magunk mögött, amikor elmegyünk.

Sokat beszéltem arról, hogy mire tanít bennünket Ábrahám életének a vége a búcsúzásról, de arról semmit, hogy mit hagyott maga után. **(DIA)** Erről csak ennyit olvasunk: *Miután Ábrahám meghalt, a fiát, Izsákot megáldotta Isten.* ^{1Mózes 25,11.}

(DIA) Meg merem kockáztatni, hogy egyikőtök sem hallotta még *Beller Lászlóné* nevét. A családjában őt csak Macuskának becézték. Talán azért, mert olyan mackós alkatú asszony volt. Szóval Macuska egy viszonylag jómódban élő budapesti polgári családban élte a maga semmiben sem különleges életét. Református volt, és a Budapest-Kálvin téri gyülekezetbe járt istentiszteletre. Már özvegy volt, amikor befogadta fiatal

unokaöccsét és ifjú feleségét pesti lakásába, akik albérletben laktak nála. Ezeknek a fiataloknak két gyermekük született, akiket haláláig úgy szeretett, mintha a saját unokái lettek volna. És bizonyosan sokat is imádkozott ezekért a gyerekekért, mert mindkettőnek első karácsonyán Bibliát ajándékozott.

Tegnap kerestem, de sajnos nem találtam meg ezt a Bibliát. Valahol elkallódhatott a költözésünk során. Mert Macuska az édesapám nagynénje volt, és Öcsém és én voltam az a két gyermek, akit haláláig saját unokáiként szeretett. És lám, ő bár ő ezt már nem érhetette meg, de imádságai meghallgatásra találtak: lelkész lett belőlem, és hívó életem első bibliája az a Biblia volt, amit egy éves koromban éppen tőle kaptam.

(DIA) Nem mindegy az, hogy hogyan élsz, mert úgy fogsz majd meghalni is. Ha Isten nélkül éltél, Isten nélkül, ha Istennel, akkor Isten is segít

majd át a halálból az éltre. De az sem mindegy, hogy mit hagy majd magad után azokra, akiktől el kell majd válnod! Ha csak olyan dolgokat, amiket meg fog emészteni az idő vasfoga, vagy elherdálhatnak az utódaid, akkor valójában a semmit hagytad rájuk. De hagyhatsz rájuk mennyei kincseket is, áldásokat és ígéreteket, értük elmondott imádságokat, amelyek azután nemcsak az ő életükre, hanem talán sok-sok nemzedék életére hatással lehetnek majd.

Úgy ahogyan Ábrahám tette, és úgy ahogyan Beller Lászlóné, Macuska tette. És imádságuk meghallgatásra talált a kegyelmes Istennél! Izsákot is, és bennünket is: Öcsémet és engem is megáldott az Isten!